

เมื่อพระราชินีป่วยหนักโดยไม่รู้สาเหตุ ราชสำนักจึงวุ่นวาย ไม่มีใครรู้ว่าทำไมพระราชินีที่แข็งแรงมาตลอดจู่ ๆ ก็ต้องมาล้มเจ็บลงอย่างกะทันหัน พระราชินีมีอาการไข้สูง หน้าแดง และลุกเดินหรือแม้เพียงลุกจากเตียงก็ไม่ได้ แต่ทรงเสวยอาหารและทรงดื่มได้เป็นปกติ หมอหลวงทั้งสิบคนไม่มีใครรู้จักโรคจึงไม่สามารถวินิจฉัยโรคได้ พระราชินีเลยส่งไปลานประหารทั้งสิบคนให้ไปเรียนวิชากันใหม่ในปรภพ ในที่สุดก็ต้องประกาศหาแพทย์จากภายนอก พระราชินี แต่ก็ไม่มีใครยอมมา พวกหมอทั้งหลายต่างพากันเลิกอาชีพแพทย์เพราะกลัววินิจฉัยโรคพระราชินีไม่ได้

จะพลอยถูกสั่งให้ตายฟรี ๆ ดังนั้นจึงหันไปหาอาชีพอื่นหรือไม่ก็หลบหนีหาที่ซุกซ่อนตัวในที่ต่าง ๆ

อย่างไรก็ตาม มีหมอที่มีชื่อเสียงมากที่สุดสองคน ที่หนีอย่างไรคงไม่พ้นเพราะชื่อเสียงที่ค้าคองหนี้ตัวเองไม่ได้ หมอที่มีชื่อเสียงว่าเก่งคนหนึ่งนั้นยากจนเหมือนกับหนูแก่ ๆ ในบ้านคนจน เขาอยู่กับห้องหนังสือและการค้นคว้า หากว่ารักษาไม่หายก็ไม่เรียกจ้าง

หากว่ารักษาไม่หายคนไข้ตายไปญาติก็ยังแซ่ซ้องว่าพยายาม หมอที่ดีคนนี้ได้ดูพระราชินี แต่ไม่ว่าจะตรวจอย่างไรก็ไม่พบอะไรผิดปกติ

"พระองค์ทรงแข็งแรงยิ่งกว่าคนธรรมดาเสียอีก"

หมอบอกกับพระราชินี

และทันทีที่พระราชินีบอกกับทวารรักษาพระองค์

"เอาหมอบไปประหารเดี๋ยวนี้ !! "

ส่วนหมอที่มีชื่อเสียงอีกคนหนึ่งที่เขาเข้าเฝ้าพระราชินี เขามาด้วยอาการหน้าซีดเหมือนกับไก่ต้มผัก หมอคนนี้ไม่เคยอ่านหนังสือหรือค้นคว้าอะไรทั้งสิ้น แต่เขาเลือกที่จะรักษาคน คนที่ป่วยหนักไม่รักษา คนไม่มีเงินไม่รักษา และคนแก่ก็ไม่รักษา

หมอสั่งให้พระราชินีอ้าปาก แล้วทันทีที่คีตนิ้วมือเปาะ ๆ

"โอ..." เขาพูด

"พระราชินีป่วยจริง ๆ ด้วย แต่รักษาง่ายมาก"

เขาประกาศพร้อมกับบอกวิธีการรักษาเสียงดัง

"ขอให้ไปหาเสื้อของผู้ที่มีความสุขตลอดเวลามาให้พระราชินีใส่นอนเป็นเวลาหนึ่งคืน พระราชินีก็จะหายเป็นปกติ" หมอยืนยัน

พระราชินีสั่งทันควัน ทหารจำนวนมากถูกสั่งให้ไปหาเสื้อตัวนั้น มาให้ได้ก่อนค่ำของวันนั้น ทุกคนแยกย้ายกันไปทุกทิศทุกทาง เพื่อหาเสื้อแห่งความสุขมาให้พระราชินีสวมใส่ให้ได้ ทหารบางคนไปถามเศรษฐีที่ร่ำรวยเหลือล้น มีบ้านช่องใหญ่โตมีข้าทาสบริวารเป็นร้อย แต่ก็ไม่มีเศรษฐีมหาเศรษฐีแม้แต่คนเดียวที่บอกว่าตนเองมีความสุข

"อย่าว่าแต่ตลอดเวลาเลย แม้แต่ความสุขเพียงจิตใจเดียว ข้าก็ไม่เคยจะมีกับเขา"

พวกเขาเศรษฐีทุกคนต่างกล่าวเหมือนกันเช่นนั้น

ทหารบางคนไปหาหัวหน้าข้าราชการและผู้ทรงเกียรติระดับสูง เผื่อว่าเกียรติยศและตำแหน่งอาจให้ความสุขตลอดเวลาได้บ้าง ก็พบแต่คนที่ส่ายหน้า

"มีความสุขกับผีอะไรกัน วัน ๆ เอาหัวให้ติดอยู่กับบ่าได้ก็บุญโขแล้ว"

พวกเขาไม่มีทางรู้ว่าเมื่อไรจะถึงเวลาที่พระราชาก็จะสั่งประหาร

"พ่อข้าเคยสั่งเอาไว้ว่า บรรดางานอาชีพทั้งหมด ที่ควรจะทำก็ให้พ้น มีเพียงประการเดียวนั้นก็คือ งานหรืออาชีพใดที่ทำให้ต้องเข้าไปอยู่กับพระราชาก็

"แต่พวกข้าไม่เชื่อ และตอนนี้รู้ทั้งรู้ก็ถอนตัวไม่ได้ ถอนก็ตายไม่ถอนก็ตาย แล้วจะให้มีความสุขอย่างไร"

ตกลงเศรษฐี ข้าราชการก็ไม่ใช่ว่ามีความสุขตลอดกาล

ทหารอีกกลุ่มหนึ่งจึงไปหาพวกพระที่หนีไปอยู่ป่าแสวงหาวิเวก ผู้ปฏิบัติสมาธิโดยคิดว่าพวกเขาน่าจะเป็นผู้ที่มีความสุขตลอดเวลาที่

แต่ไม่ว่าพระหรือนักบวชสัญญาสี่ที่เฝ้าคนใดล้วนตอบเหมือน ๆ กัน

"หากว่าข้ามีความสุข ข้าจะมานั่งทรมานกายทรมานใจอด ๆ อดยาก ๆ กันไปทำไมกัน เพราะข้ามีแต่ความทุกข์ ข้าถึงพยายามหนีตัวเองให้พ้นอยู่นี้ไงล่ะ ? "

ตกลงนักบวชหรือพระก็ไม่ใช่ว่ามีความสุขตลอดกาลอีกเหมือนกัน

ทหารพากันไปหาที่ไหน ๆ ก็ไม่พบคนมีความสุข นางคณิกาไม่มีความสุข ครูและอาจารย์ก็ไม่มีความสุข กวีและนักดนตรีเมื่อไม่เขียนหรือท่องกวีหรือเล่นดนตรีก็ไม่มีความสุข ใครเล่าที่ท่องกวีเล่นดนตรีจนไม่ทำมาหากิน คนเราลงต้องอยู่กับชุมชนต้องทำมาหากินกัน และเมื่อไรที่คนต้องทำมาหากิน คน ๆ นั้นก็ไม่มีทางพบกับความสุขกันทั้งนั้น

เวลาใกล้ค่ำเข้ามาเต็มทีแต่เหล่าทหารก็ยังไม่พบว่าจะมีใครสักคน ที่อาจบอกได้ว่าเป็นผู้มีความสุขตลอดเวลา ในที่สุดพวกทหารต่างก็หมดปัญญาและพากันเดินทางกลับเข้าเมือง ทันใดนั้นเองทุกคนก็ได้ยินเสียงเพลงแห่งความสุขดังขึ้นมา รวกับว่าผู้ร้องมีความสุขเต็มประดา เสียงเพลงดังก้องไปทั่วทุกห้องถนน

"ข้านี้ดีมีความสุข ข้ามีแต่ความสุขและไร้ซึ่งความทุกข์ ไม่ว่าทุกข์ใดแม้ชาติเดียวก็ไม่สามารถพานพบข้าได้... ข้ามีความสุขอย่างที่สดจริง ๆ ด้วย ฮา ฮา ฮา..."

ทหารหาญต่างวิ่งเข้าไปหาต้นเสียงที่ร้องกังวานนั้น

"ท่านเป็นใคร ? ท่านแน่ใจหรือว่าท่านมีความสุขตลอดเวลาอย่างแท้จริง"

หลายคนตะโกนถาม

"แน่นอนที่สุด เพราะตัวข้าคือตัวความสุข ข้าคือความสุข...ฮา ฮา ฮา..."

ที่หัวเลี้ยวของถนนสายหลักในเมือง ชายขอทานร่างพิการนั่งร้องเพลงพร้อมกับหัวเราะร่วนอยู่ไปมา ทหารทุกคนเข้ามาห้อมล้อมขอทานผู้นั้น

แต่ทว่า อนิจจา... นอกจากกะลาครั้งไปกับเศษสตางค์สองสามสตางค์ที่ก้นกะลาแล้ว ขอทานก็ไม่มีทรัพย์สินใด ๆ อีก นอกจากผ้าเตี๋ยคร่ำคร่า ที่ไม่หลงเหลือสีสันทให้เห็นอีกแล้ว ขอทานผู้มีความสุขตลอดกาลผู้นั้นก็ยังไม่มีเสื้อสวมใส่แม้แต่ชนิดเดียว

(แปลจากเรื่องเสื้อแห่งความสุขโดยจอห์น เฮย์ John Hay 1838 - 1905)

ที่ใจกลางเมืองรามบุระ ชายผู้หนึ่งได้แวะไปหานักบวช ผู้ทรงภูมิรู้

"เข้ามาขอให้ท่านช่วยแนะนำให้พ้นจากความทรมานอย่างสุดซึ่ง หากไม่เข้าจะต้องเป็นบ้าไปภายในสองสามวันนี้อย่างแน่นอน"

ชายผู้นำสงสารอดอ้อน

"ข้าเข้าห้องเล็ก ๆ อยู่ห้องหนึ่ง แต่ต้องอยู่ร่วมกันถึงหกคน คือนอกจากตัวข้าและภรรยากับลูกเล็กสองคนแล้ว ข้ายังมีน้องสาวกับน้องเขยมาอาศัยอยู่ด้วย... ทุกวันทุกเวลาทุกนาที ไม่ใคร่ใคร่จะต้องตะโกนด่าใส่หน้ากัน เพราะความเครียด ความอัดอั้น.. นรกชัด ๆ "

"แล้วเจ้าจะยินดียอมทำตามทุกอย่างที่ข้าบอกให้เจ้าทำไหมล่ะ ? " อาจารย์ถาม

"ข้าขอสาบาน ข้ายินดี"

ชายผู้คิดว่าตนอยู่ในนรกตอบ

"ดีมาก...เจ้ามีสัตว์เลี้ยงอะไรบ้างและมีอย่างละกี่ตัวล่ะ ? "

อาจารย์ถามต่อ

"วัวหนึ่งตัว แพะหนึ่งตัว แล้วก็ไก่อีกหกตัว"

ชายผู้นั้นอธิบาย

"จงเอาสัตว์เลี้ยงทุกตัวเข้าไปไว้ในห้องที่อยู่ของพวกเจ้า แล้วอาทิตย์หน้าเจ้าค่อยกลับมาหาข้า"

อาจารย์สั่ง

ชายผู้นำสงสารอ้าปากค้าง แต่เนื่องจากตนเองได้ให้คำมั่นสัญญาแล้วว่า จะปฏิบัติตามคำสั่ง ทั้งหมดจึงเป็นไปตามนั้น

หนึ่งอาทิตย์ผ่านไป ชายผู้ในตอนนั้นเหมือนกับว่าได้ตกลงไปในนรกจริง ๆ ก็กลับมาหานักบวชผู้ทรงภูมิตามคำสั่ง

"หมดกันแล้วชีวิตนี้ ห้องที่แค่นั้นเดียวนี่กลายเป็นส้วมเป็นถังขยะ เสียงทะเลาะ เสียงด่ากันของคนมันสู้เสียงวัวเสียงแกะหรือไก่ที่ตีกันตลอดเวลาไม่ไหว

และข้าก็ทนไม่ไหวแล้ว อาจารย์ช่วยข้าด้วยเถิด"

"จงกลับไปบ้าน ที่นี้เจ้าจงเอาพวกสัตว์เลี้ยงทั้งหมดออกไปเลี้ยงข้างนอก"

ชายผู้นำสงสารรีบวิ่งกลับไปบ้าน เขากลับมาหาอาจารย์อีกครั้งในวันรุ่งขึ้น ใส่เสื้อผ้าใหม่สะอาดสะอาด

"ชีวิตข้างหวานขึ้นมีความสุขเสียเหลือเกิน เมื่อสัตว์เหล่านั้นออกไปอยู่ข้างนอกห้องทั้งหมด บ้านคือสวรรค์ ทั้งสะอาด ทั้งกว้างขวาง และที่สำคัญ...มันเงียบ"

ไม่ว่าปัญหาใด ๆ จะลึกลับซับซ้อนแค่ไหน ดูเสมือนไร้วิเวทางออกเพียงไร การแก้ปัญหานั้นก็อยู่ที่ใจจริง ๆ ไม่มีอะไรที่ไม่ได้แก้ที่ใจเลย. ส่วนการแก้ปัญหาภายนอกนั้น จะทำหรือไม่ทำก็ได้แล้วแต่ความเหมาะสมเป็นที่ตั้ง และต้องใช้ปัญญาประกอบด้วยเสมอ. ตอนท้าย ๆ นี้คิดเอาเอง เองเอง จริง ๆ แล้วมันคงจะมีแง่มุมอะไรมากกว่านี้แน่เลย

จากคุณ : Lynn [22 ก.ค. 2542]

เรียวกันเป็นพระที่อาศัยอยู่บนภูเขา เป็นคนรักธรรมชาติ จิตใจท่านเรียบง่าย เรียวกันปลูกกระท่อมหลังน้อย
อยู่บนภูเขา ทุกๆ วันท่านจะลงไปเล่นกับเด็กๆ ในหมู่บ้านข้างล่าง อยู่มาวันหนึ่งเรียวกันได้สังเกตเห็นต้นไม้เล็กๆ ต้น
หนึ่ง งอกขึ้นมาภายในกระท่อม ไม้ต้นนั้นจะพลัดหลงเข้ามาอย่างไรไม่ทราบได้ เรียวกันรู้สึกตื่นเต้นต่อสิ่งที่ตนได้
ค้นพบมาก ท่านได้เฝ้าถนอมดูแลต้นไม้ต้นนั้น จนมันเติบโตขึ้น โตขึ้น โตขึ้น จนดูเหมือนว่าหลังคากระท่อมจะเตี้ย
เกินไปสำหรับมัน ยอดไม้จะอยู่กบหลังคา ต้นไม้คือเพื่อนรักของเขา ในที่สุดเรียวกันก็ตัดหลังคา ออกเป็นช่องเพื่อให้
ยอดไม้ได้งอกออก แทนที่จะรักษาหลังคาไว้และตัดต้นไม้ทิ้ง เขากลับตัดหลังคาออกเป็นช่อง เพื่อให้เพื่อนรักของเขา
ได้งอกยอดอ่อนออก ขึ้นไปบรรจบกับฟากฟ้า ปลดปล่อยยอดออกเพื่อให้พบกับเสรีภาพ

จากคุณ : โยศาวจร [23 ก.ค. 2542]

ขอเล่าด้วยคนครับ เมื่อเช้านี้เพิ่งฟังนิทานมาจาก รายการวิทยุของอาจารย์เจิมศักดิ์ครับ เก็บมาเล่าสู่กันฟัง
ครับ เรื่องมีอยู่ว่า

มีนักธุรกิจผู้หนึ่งจบปริญญา ทาง MBA จาก Havard หลังจากที่เขา ออกมาทำธุรกิจจนประสบความสำเร็จ
ร่ำรวยมหาศาล เมื่อมีเวลา เขาก็มักจะเดินทางไปพักผ่อนที่ชายทะเลแถว Maxico

วันหนึ่งขณะที่ เขากำลังนอนอาบแดดอยู่ที่ชายหาดนั้นเอง เขาก็เหลือบ ไปเห็นชายหาปลาผู้หนึ่ง กำลังนั่งตก
ปลาอยู่ สักพักชายหาปลาผู้นั้นก็ลุกเดินผ่านเขาไป นักธุรกิจรีบทัก

"ลุง ๆ ตกปลามาได้กี่ตัวละ" ชายหาปลาก็ เปิดถังใส่ปลาที่เขาหามาได้ให้ดู ช่างใน ก็มีปลาอยู่สี่ตัว แล้วบอก
ว่า "ก็ได้มาสี่ตัว กะว่าจะเก็บไว้กิน สองตัว เขาไปแจกเพื่อนฝูง สักตัว เหลือ อีกตัวก็ว่าจะเอาไปขายที่ตลาด"

"แล้วก้จะจับปลาได้สี่ตัวนี่นานหรือปล่าวละ" นักธุรกิจถาม

"อ้อ ไม่นานหรอก พักเดียวแหละ" ชายหาปลาตอบ

"อ้าว แล้วเวลาที่เหลือ ลุงทำอะไรละ"

"ก็นอนพักผ่อน ตื่นมาก็เดินเล่นคุยกับเพื่อน พอหิวก็มานั่งตกปลาเนี่ยแหละ"

นักธุรกิจรีบออกความเห็น "ทำไมลุงไม่ทำอย่างนี้ละ แทนที่จะจับปลาสามสี่ตัว ลุงก็จับให้มัน เยอะหน่อย แล้ว
ก็เอาไปขายที่ตลาด พอได้ เงินมา ลุงก็เอาเงินไปซื้อเรือสักลำ เพื่อจะได้ออกไป จำปลากลางทะเล จะได้ได้ปลามา
เยอะๆ"

"แล้วยังไง" ชายหาปลาถามแทรก

"ก็พอได้ปลามาเยอะๆ ลุงก็เอาไปขาย ได้เงินมามากเข้ามากเข้า ลุงก็ซื้อเรือลำใหญ่ขึ้น หลายๆ ลำ เพื่อจะได้
จับปลาได้มากขึ้น"

"แล้วยังไง" ชายหาปลาถามอีก

"ทีนี้ลุงก็ต้องสร้างตู้แช่แข็งเป็นของตัวเอง ลุงจะได้เอาไว้เก็บปลาที่หามาได้ ไม่เสียของ จะได้เก็บไว้ขายได้ ถ้า
ขายไม่หมดลุงก็ตั้งโรงงานปลากระป๋อง เพื่อแปรรูป ก็จะทำ กลับไปขายได้อีก"

"แล้วยังไง" ชายหาปลาถามอยู่คำเดียว

"อ้าว จะยังไถ่ลูกก็จะรำรวย มีเงินทองเหลือใช้จนไม่ต้องทำงานอีกต่อไป ลูกก็จะมีเวลา มาพักผ่อนชายหาด เหมือนผมตอนนี้ ว่างๆ ลูกก็เดินไปคุยกับเพื่อน ตกปลาเล่นบ้าง นอนพักผ่อนบ้าง ไม่ต้องดิ้นรนอีกต่อไป"

"หึ หึ" ชายหาปลาไม่พูดอะไร ได้แต่หัวเราะเงียบอยู่ในใจ

จบแล้วครับ

จากคุณ : มะขามป้อม [23 ก.ค. 2542]

ในหนังสือของอ.ประสาน ก็มีเรื่องชายตกปลาคะ ซึ่งเป็นน้องชายของนั้สรูตินในเรื่องลา (ไม่) โง่ ขอเล่าตอนต่อเลยละกันนะคะ...

พอชาวประมงได้ฟังเศรษฐกิจที่พูดก็ถามอย่างงง ๆ ว่า

"แล้วข้าจะได้อะไรต่อไป"

"บัดนี้ เจ้านี้ช่างโง่จริง ๆ เมื่อเจ้ารำรวยเหมือนข้าเจ้าก็จะมีความสุข มีความสบาย เจ้าจะได้ชื่นชมกับชีวิต โง่ละ"

น้องของนั้สรูตินมองหน้าเศรษฐกิจที่พูดไปพลางยังต้องเซ็ดเหงื่อที่ไหลหยดย้อย หยดตึง ๆ ไปพลาง เขาอดกลั้่ง ยาสลบอย่างแรงก่อนที่จะดึงมันออกจากปาก พอควันโขมงอ้อยอิ่งเป็นรูปมังกกร

"แล้วท่านคิดว่าตอนนี้ข้าไม่ชื่นชมหรือมีความสุขกับชีวิตอย่างไร" ชาวประมงถามลอย ๆ

"หรือจะให้ข้าเหมือนกับท่านที่แกจนปานนี้ยังไม่รู้จักเข้าใจความสุขที่แท้จริง ยังต้องทนทุกข์ทรมานสังขารของตัวเอง"

นั้สรูตินที่เงียบมาตลอดเวลา ก็พูดขึ้นมาเป็นปรัชญาว่า

"คนเราทุกวันนี้คิดง่าย ๆ เช่นนี้ไม่เป็นหรอก คิดเป็นแต่เรื่องยุ่งยาก ที่จริงนั้นการที่เราไม่ทำอะไรมาก ไม่คิดอะไรมากต่างหาก ที่จะทำให้เราได้สิ่งที่ต้องการมากกว่าเก่า"

"ไม่ทำอะไรจะได้อะไรมากได้อย่างไร" เศรษฐกิจที่ถูกลมเขยจนหน้าม่านยังคงกังขา

"ได้ซี" นั้สรูตินตอบ

"ได้ความอิสระมากขึ้น และที่สำคัญได้ความสันโดษ ความพอใจต่อสิ่งที่ตนมืออยู่มากขึ้น"